

ת"פ 45696/12/13 - מדינת ישראל נגד ש י ד

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 45696-12-13 מדינת ישראל נ' ד

בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ש י ד

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

ב"כ הנאשם עו"ד ארז צברי

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוגו, בכך שבילילה שבין 29/8/13 - 30/8/13 העיר את המתלוננת-אשתו, על מנת לשאול אותה לפשר כל הגברים המופיעים בפייסבוק שלה ובהמשך סטר לה והיכה אותה במכות אגרוף ברגלה. כאשר נסה המתלוננת מן הבית, דלק אחריה הנאשם, משך בשערה והיכה באמצעות ידו בגבה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת שטף דם בירכה ורגישות בגבה.

התביעה הדגישה כי במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של שלמות הגוף ושמירה על הביטחון בתוך התא המשפחתי.

התביעה הפנתה אל הענישה הנוהגת באשר לעבירות בתחום זה וציינה כי המקרה שבפנינו אינו מתאים להימנעות מהרשעה, באשר לשני המבחנים הנזכרים בהלכת כתב וכי הנאשם אף לא הציג בפני שירות המבחן כל מסמכים המעידים על פגיעה קוונקרטית בעתידו.

לטעמה של התביעה מתחם העונש הראוי נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות לשמונה חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

התביעה ביקשה שלא לקבל את המלצות שירות המבחן ועתרה להטיל על הנאשם חודש מאסר בדרך של עבודות שירות וזאת בהתחשב בכל הנקודות העומדות לזכותו כעולה מהתסקיר.

ב"כ הנאשם ציין כי מדובר באירוע אחד ובנאשם נעדר עבר פלילי, שאף התסקיר שהתקבל בעניינו חיובי ונסיבות חייו מיוחדות ומורכבות. בעיקר הדגיש את היות הנאשם מטפל בבתו הסובלת מבעיות רפואיות קשות ונזקקת לטיפולים ולצרכים מיוחדים. ואף הציג מסמכים לתמוך טענותיו.

כן ציין ב"כ הנאשם כי הנאשם מבקש לחזור לשירות קבע בצה"ל ועל כן חשוב כי לא יורשע בדינו. עוד הוסיף כי הנאשם נטל אחריות מלאה על המעשים ואינו מצוי בקשר כיום עם המתלוננת ועל כן ולאור כל האמור לעיל יש מקום להימנע בעניינו מהרשעה ולקבל את המלצות שירות המבחן.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולה המתלוננת סרבה לשוחח עם שירות המבחן.

הנאשם גרוש, מתגורר יחד עם בתו בבית הוריו, הוא אינו עובד ומקבל דמי אבטלה ולדבריו החל בהליך גיוס לצה"ל.

הנאשם הציג בפני שירות המבחן מכתב המלצה ממפקדו בצה"ל ויצוין כי הנאשם השתחרר משירות סדיר בצה"ל בשנת 2010 ומאז עבד בעבודות שנות וכאמור עתה הינו מובטל.

הנאשם ציין באשר לעבירה זו כי חשד במתלוננת כי היא מנהלת קשר רומנטי מחוץ לנישואין.

התקופה בה בוצעה העבירה היתה תקופה קשה לבני הזוג ואף מבחינה כלכלית. הנאשם חש תסכול רב כלפי המתלוננת בשל תפקודה בתא המשפחתי וניכר כי בני הזוג לא הצליחו לבסס מערכת יחסים תקינה.

ניכר, כך התרשם שירות המבחן כי הנאשם חש חרטה בשל התנהגותו ומתאר תחושת חוסר אונים מול המצב אליו נקלע. שירות המבחן התרשם כי אין המדובר בדפוסי אלימות מושרשים אלא בהתנהגות אלימה שבוצעה ברקע לדינמיקה זוגית מורכבת ומרובת קשיים. הנאשם נטל אחריות על התנהגות זו ומסוגל להבין את דפוסי התנהגותו.

שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם, שכן הרשעה תחסום בפניו אפשרויות תעסוקה עתידיות ובין היתר תמנע ממנו לשוב למסגרת הצבא. כן המליץ שירות המבחן על של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן

יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך לאחרונה נקבע בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

ובאופן כללי נקבע באשר לסוגיה זו כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו, מצא הנאשם להעיר את המתלוננת באישון ליל, בשל שחשד בה כי היא בוגדת בו ועל כן נקט נגדה באלימות ממשית. גם כשנמלטה המתלוננת ממנו, לא הניח לה, דלק אחריה והמשיך באלימות כלפיה.

כתוצאה מאלימות זו נגרמה למתלוננת חבלה של ממש.

הפגיעה בערכים המוגנים היא ברורה. הנאשם פגע בשלומה, גופה, בטחונו וכבודה של המתלוננת ולמעשה פגע בתא המשפחתי ובמארג האמור לשרור בו.

ביתה של המתלוננת ומיטתה, בעת שנתה בלילה, האמורים להיות מקום מבצרה ומבטחה, הפכו להיות מקום בו היא מותקפת ועל ידי מי האמור להגן עליה.

על כן והגם שמדובר באירוע יחיד, ובנאשם נעדר עבר פלילי, הרי שבנסיבות הכוללות של מקרה זה ולאור האינטרסים הציבוריים, אין הוא מן המקרים החריגים ויוצאי הדופן בהם ניתן להימנע מהרשעה.

די היה בקביעה זו על מנת לדחות את הבקשה לאי ההרשעה שכן שני המבחנים הנזכרים לעיל הינם מבחנים מצטברים ואולם למעלה מן הצורך, אתיחס אף למבחן השני.

שירות המבחן ציין כי עולה חשש באשר לתעסוקה עתידית של הנאשם, ואולם כאמור בהלכות ביהמ"ש שהובאו לעיל, אין די בחשש ערטילאי ולא ברור, אלא יש צורך בפגיעה עכשווית וקונקרטית וכזו לא הוצגה.

יתר על כן, הנאשם טען להליך גיוס לצבא ושירות המבחן ציין כי הובא בפניו מכתב של מפקדו המבקש לגייסו שוב לשירות קבע. עיון מדוקדק בתסקיר שירות המבחן מעלה כי המכתב הנ"ל ניתן לנאשם לא יאחר מסיום שירותו בצה"ל, דהיינו בשנת 2010 ואז ציין המפקד כי היה שמח לראותו בשירות קבע. מאז חלפו למעלה

מארבע שנים.

הנאשם לא הציג כל ראיה שאכן פנה והחל הליך גיוס כלשהו ומה המענה שניתן לו על פניותיו אלה.

וראה לענין זה מעבר להלכות הנזכרות לעיל, גם רע"פ 3589/14 לוזון נ' מ"י; רע"פ 7224/14 פרנסקי נ. מ"י.

עוד אציין לענין זה, כמו גם לענין ענישתו של הנאשם, כי לא אוכל לקבל את המלצות שירות המבחן.

שירות המבחן אמון על שיקומו של הנאשם ועל האינטרס של הנאשם ועל אלו בלבד.

ביהמ"ש מביא בחשבון את המלצות שירות המבחן במכלול שיקוליו כאחד מן השיקולים, אך ביהמ"ש אמון כאמור, על מכלול השיקולים ובכלל זה האינטרסים הציבוריים.

על כן בקשתו של הנאשם לביטול הרשעתו נדחית.

באשר לענישה שיש לגזור על הנאשם.

מתחם הענישה שהציגה התביעה נכון וראוי.

יש להתחשב בכך שהנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה וכי הוא נעדר עבר פלילי. עוד התחשבתי בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהיותו המשמורן העיקרי של בתו הסובלת מבעיות מורכבות ונדרשת לטיפול רבים.

אני גוזרת על הנאשם חודש מאסר לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות כפי שהתווה הממונה על עבודות השירות בחוות דעתו מיום 24/12/14.

כן אני גוזרת על הנאשם שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 15/2/15 בשעה 8.00 ביחידה לעבודות שירות במפקדת מחוז דרום בבאר שבע.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בכל תנאי עבודות השירות ובכל ביקורות הפתע שייערכו בהן. כל הפרה של תנאי מתנאי עבודות השירות תביא להפסקת המינהלית ולריצוי העונש בדרך של כליאה ממשית.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, א' שבט תשע"ה, 21 ינואר 2015, במעמד הצדדים.